

Tahab ta kuninga soovi vastu teha, ehk seda koguni tege- mata jätta, jääb ta wiivitades seisma, siis waatab ta minu pääle — ja sammub edasi."

Prints waatas talle otša, ja läks, et rättssepp tuue tarwis wõiks mõõtu wõtta. Palju töölist, kingsepad, rätts- sepad ja lübarssepad, oli terve öö ametis, ja teisel hom- mitul, kui kõik walmis oli ja lõunatund lähemana hakkas, küsis prints uuesti, mil teda neiudega tutwustataks.

"See on kuningas asi," wastati talle, "meie ei tea sellest midagi."

"Kuninglik kõrgus," sõnas mõõgamees ja kummardas alandlikult, "olge nii lahke ja katsuge selle mõõga terawust!" Selle juures liiskas ta ühe juukselawa oma pääst ja lastis seda mõõgatera pääle langeda, kus ta kobe katti sai lõigatud. Prints nägi seda ja pööras end ümber.

Nüüd tuliwad ametnikud, kes teda palee suurde saali pidiwad saatma, kus laulatus olema pidi. Kuningas istus ilus ja uhkuses trooni pääl, tema ümber kõrged auulandjad, ametnikud ja sõjamehed; tema ette jäi prints seisma, kummardas ja sõnas:

"Majesteet, enne kui . . ." Aga juba oli üks teener ta juurde astunud ja sidus pisa siidirätifuga ta suu finni, nii et ta enam edasi rääkida ei saanud; siis sidus teener rätiku ta tema filmade ümber, nii et ta enam midagi näha ei saanud, ainult kuulmise ja hingamise tarwis jäeti augud; selle järele sidus teener rätiku otšad lõwasti finni ja läks siis eemale.

Kähtu tõstis prints läe üles, et siidifidet filmade ja päd ümbert ära liiskuda, sääl kuulis ta oma kõrwal mõõ- gamehe häält, kes jostistas: "Ma olen siin, kõrgus!" ja wärisedes lastis ta läe jälle kõrwale langeda . . .

Nüüd kuulis ta preestri häält ja oma kõrwal siidi- ritete terget kahinat — laulatus algas. Preester nõudis, et ta oma kõrwal seiswale neiuale täht andsu, ja õnne- wärin läks ta kehast läbi, kui õrna, piisest, pehmet läekest oma pihus tundis. Siis küsis preester maa lombe järele esiti neiu läest, kas ta printsi oma meheks soowiwat, mille järele kõige muusikalisem, kõige kõlawam ja armsam hääl, mida prints ial kuulnud, tasalesti „jah" ütles.

Nüüd woolas printsile kõik weri südamesse, see hääl ja puudutamine joowastas teda, pääle selle seisus mõõga- mees tema kõrwal, ja nii ütles ta siis kindlasti „jah".

Preester tunnistas selle järele nad meheks ja naiseks. Printsi kõrwalt kostis tasane kahin, ta liiskus siideme filmade eest ja pööras end ümber, et oma abikaasat waa- data. Tema kõige suuremaks imestuseks ei näinud ta aga kedagi — ta seisus ütsipäinis. Inimestades ja tummalt wahkis ta tühja õhu sisse.

"Kus mu abikaasa on?" hüüdis ta wiimaks.

"Ta on siin," wastas kuningas ja saatis printsi ühe ukse juurde, mille eest filmapill eesriie ära tõmmati.

Nad astusiwad ühte pikka tuppä, mille wastuseina ääres nelikümmend noort neiuu toredates kleitides seiswad, kõik ühesugused ilusad ja armsad.

"Siin," sõnas kuningas neiude rea pääle näidates, "siin nende neiude keskel on sinu abikaasa; astu lähemale ja too ta teiste seas wälja. Aga häda sulle, kui ja mõne wõitad, kes mitte sinu oma ei ole — siis pead kobe surma surema! Nüüd ära wiiwita, mine ja too oma abikaasa wälja!" Nagu unenõos sammus prints pillamisi neiude rea eest mööda, siis aegamööda jälle tagasi. Ühegi juures